

Ностратична гіпотеза

Спираючись на дослідження традиційного порівняльно-історичного мовознавства, а також ідеї, висловлені ще в кінці XIX ст. про єдність великої групи мов Європи, Азії й Африки, В.М.Ілліч-Світич і його послідовники в 50-60- х роках розробили гіпотезу про спорідненість мовних сімей Старого Світу.

Vladislav Markovich Illich-Svitych

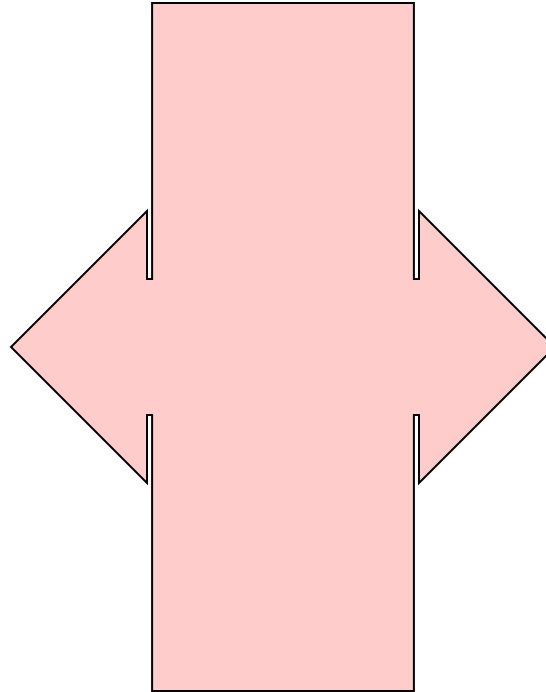

Згідно з цією геолінгвістичною гіпотезою мови Європи, Азії й Африки знаходяться в далекій глибокій спорідненості.

Прамови великих відомих нам мовних сімей об'єднуються у так звану “ностратичну” суперсім'ю мов, що в далекому минулому знаходились у спорідненні тому, що походили від однієї, “ностратичної” прамови.

Вважається, що спочатку ностратична суперсім'я
розділилася на дві гілки

1. Характеризується
явищами
внутрішньої флексії

2.
Характеризується
явищами без
внутрішньої
флексії

Згодом перша гілка стала основою формування сім'ї
індоєвропейської, семітської; друга – угрофінська,
тюрської, монгольської.

Спорідненість ностратичних мов підтверджується і зіставленням коренів численних мов різних сімей, і встановлення звукових відповідностей та фонетичних законів, що відображають історію кожного звука на шляху від праностратичної мови-предка до сучасних ностратичних мов-нащадків.

Американський лінгвіст М.Сводеш також прийшов до висновку, що існує велика сім'я мов Америки та Євразії.

І.М.Тронський просто говорив про можливі
стародавні контакти різних мов і про звичайні
при цьому запозичення.

Та все ж не можна заперечувати того факту, що ностратична гіпотеза стала новою проблемою порівняльно-історичного мовознавства, яка, на думку С.Б. Бернштейна, дає потужний імпульс для розвитку історико-етимологічних досліджень індоєвропейських мов.

